

Carta a Narcís Monturiol i Estarriol

He vist passar molts cops la mort pel meu davant... Res agradable; res del que n'estigui penedit encara que, cada cop que ho recordo, voldria no poder pensar, ni recordar de manera que els meus records no m'esgarrifessin. L'últim cop va ser el pitjor de tots. Feia cinc minuts que portava fent la dilatació de pulmons. Quan sents que l'oxigen et crema els alvèols, de tal forma que prefereixes no respirar, es diu que ja estàs preparat per submergir-te. M'ho ensenyà el pare. <<Sigues valent, fill!>> - deia sempre. Si a algú dec la meua vida, el meu pare seria sens dubte la persona escollida. M'ensenyà a vèncer la mort. Encara recordo que em pegava quan em feia el figa i, no obstant, ho segueix-ho agraint. <<Els homes no ploren, sents? >> -cridava sempre.

Era un divendres com tots els altres. Jo em disposava a seguir la meua rutina de recol·lector de coralls tal i com havia fet des dels quinze anys.

Com explicava... Els alvèols dels meus pulmons es fonien per l'oxigen. Els coralls són a trenta metres sota superfície i a quaranta des de la costa. Així que cor fort i... "zum"! Sota l'aigua. Ja hi era. Aquell dia, la mar estava agitada; furiosa. Vaig sentir com la sal penetrava als meus ulls i aquests em picaven d'una manera bestial. Encara que sota l'aigua mai obria els ulls, ja estava acostumat a detectar la zona de coralls mitjançant el tacte. Vaig agafar tots els que em van caber a la mà esquerra; la dreta la necessitava per impulsar-me cap a la superfície. Anava curt d'oxigen. No ho vaig tenir en compte. Quan era de tornada cap a la superfície, em va venir un esternut. Me'l vaig intentar contenir i, de fet, ho vaig aconseguir. No obstant, no vaig pensar en les conseqüències que em portaria. Haver d'aguantar aquell esternut, va significar la pèrdua total del poc oxigen que em quedava. Els meus peus i la meua mà dreta es movien com bojós per a poder pujar ràpidament. Claustrofòbia, desesperació,... Li asseguro que no hi ha prou adjectius que descriguin a la perfecció la situació. No vull recrear-me en els fets. Suposo que es deu imaginar com vaig acabar jo i on van acabar els coralls que havia recollit. Dos pescadors asseguren haver-me trobat inconscient flotant a la superfície del mar. L'últim que recordo és aquella sensació de perdre el sentit, com quan t'entra la son, aquella tan profunda.

Fa anys que volia fer aquesta carta, encara que mai em decidia ni per on ni com començar.

Estimat Narcís Monturiol i Estarriol....

Miri que n'he sentit a parlar de vostè! Les males veus no callen mai, encara que sembla que a dia d'avui sigui llei de vida.

Sóc en Josep, Pep pels amics.

Tinc tres filles, una dona, cinc gallines i un cavall per alimentar. Els coralls són els que porten el pa a casa encara que, últimament, escasseja el menjar. Ja l'hi he intentat explicar com de dura és la recol·lecció de coralls tal i com avui dia la coneixem.

Estic perdut, completament trasbalsat i sense saber què fer.

He sentit que vostè és un home intel·ligent. De poques paraules, sí, però republicà. Republicà de mena. M'enorgulleix que a Catalunya hi habitin persones com vostè.

La meva petició és...

No! No ho consideri com una petició, millor com una idea o... millor no ho consideri però, siusplau, li demano que ho llegeixi.

Ser coraller és una feina molt arriscada, massa mortal per als temps que corren ara. Vostè s'imagina que un dia em deixi la vida al fons del mar? Què en seria de la meva família?

Li proposo fer com una bombolla que retingui l'oxigen durant un temps i, d'aquesta manera, poder endinsar-nos al mar. S'imagina? Reconec que es tracta d'una idea molt descabellada i fantàstica però... Seria meravellós! Jo no tinc coneixements ni estudis suficients per poder idear una cosa així, però confio que vostè podrà.

Hauria de ser així com en forma de peix, ja sap, per què traspassés millor l'aigua.

Jo havia pensat a capturar taurons i que aquests ens guessin pel mar.

En tot cas, millor que deixi de donar idees descabellades...sé de bon grat que vostè en tindrà de molt millors.

Aquí deixo la carta. Em temo que ha arribat l'hora de buscar coralls.

No cal que li digui que confio plenament en vostè i espero amb urgència la seva resposta.

Gràcies de tot cor,

Pep.

NOM: Marta Cañizares Luna